

Vraja zorilor

Ștefan Doroftei Doimneanu

Din jilțu-mi de piatră, revăd răsăritul
Prin noaptea ucisă de zori fumegând,
Cobor în speranță sfidând infinitul
Neantul foșnește sub talpa de gând.

Nebuni de iubire, pe zare se-adună
Luceferi de ziuă de nouri trăgând,
Își caută soațe prin mare, prin lună
Fiori de romanță pe ceruri pictând.

Pe treptele mării urcate de valuri
Se tânguie timpul bolnav de tic-tac
Clepsidra-mi șoptește că-n cortul din maluri
M-așteaptă iubirea dormind în iatac.

În rugul din zare se-aprinde privirea
Din focul astral încropesc un buchet,
Mă arde în flăcări roși-albe uimirea
Și-ntreg răsăritul îl pun la pachet.

Spre casa mobilă cu scoici și fermoare
Mă-ntorc încărcat ca un prinț exilat,
Din ceruri coboară o stea vrăjitoare
Iar cortul cu zâna devine palat.

14.09.2019